

nájemních práv byl by dlužník připraven o svá práva zakládající se v ochraně nájemců a byl by nucen hledati si jiný předmět nájmu, jenž nepožívá ochrany nájemců. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a nařídil prvému soudu zahájení vnucené správy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nájem, jenž požívá ochrany nájemníků, není, jak tvrdí dovolací rekurentka, právem ryze osobním a proto nepřenositelným. To vyplývá mimo jiné zejména z ustanovení § 6 zákona o ochraně nájemníků o přechodu nájmu na příslušníky rodiny v případě smrti nájemníka neb opuštění společné domácnosti. Nájem, požívající ochrany nájemníků není také nezpeněžitelným. Obmezení, která zákon o ochraně nájemníků u takového nájmu stanoví na příklad v § 1 (2) čís. 7 a 8 zpeněžení nájmu nevyklučují. Dle toho námitky dovolací rekurentky proti napadenému usnesení, pokud se týče proti povolení vnucené správy nájemního práva oním usnesením (§ 334 ex. ř.) nejsou opodstatněny.

Čís. 11817.

Vyhovění návrhu dlužníka na zrušení exekuce (§ 40 ex. ř.) není na závadu, že dlužník své tvrzení o zaplacení vymáhané pohledávky nedoložil, nevyjádřil-li se vymáhající věřitel o tomto návrhu v dané mu lhůtě.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, R I 467/32.)

Návrh dlužníka, by byla exekuce zrušena, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl a poukázal navrhovatele na pořad práva. D ů v o d y: Dlužník tvrdí, že zaplatil celou dlužnou pohledávku. Vymáhající věřitel to popírá a žádá o pokračování v exekučním řízení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o tom, zda dlužník úplně zaplatil, závisí od zjištění sporných okolností (žaloba opoziční), musela býti žádost o zrušení exekuce zamítnuta a dlužník se svým nárokem odkázán na pořad práva. R e k u r s n í s o u d zrušil exekuci podle § 40 ex. ř. D ů v o d y: K návrhu povinného na zrušení exekuce byla vymáhající strana soudem vyzvána, by se o tomto návrhu do osmi dnů vyjádřila, jinak že soud bude míti za to, že s návrhem tím souhlasí. Toto vyzvání bylo zástupci vymáhající strany doručeno dne 15. prosince 1931, avšak ve stanovené lhůtě vyjádření vymáhající stranou nebylo podáno. Podle § 56 třetí odstavec ex. ř. budiž o osobách, které zameškaly lhůtu ku písemnému prohlášení nebo k vyjádření o návrhu pokládáno, že k návrhu přisvědčují, leč by zákon něco jiného stanovil. Neměl proto první soud k návrhu na pokračování v řízení dražebním, který byl vymáhající stranou po uplynutí osmidenní lhůty, tedy opožděně podán, přihlížeti, nýbrž ve smyslu citovaného ustanovení pokládati za to, že vymáhající strana se zrušením exekuce souhlasí a na základě toho exekuci podle § 40 ex. ř. zrušiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Osmidenní lhůta k vyjádření o návrhu povinného na zrušení exekuce (§ 40 ex. ř.) nebyla příliš krátká a, nestačila-li stěžovateli, ježto prý musil dříve o tvrzeném zaplacení konati šetření, bylo na něm, by zakročil o prodloužení lhůty (§ 78 ex. ř., § 128 c. ř. s.). Vyjádření stěžovatele o nesouhlasu s návrhem teprve po uplynutí lhůty bylo opožděné a rekursní soud právem podle upozornění daného ve výzvě k vyjádření (§ 56 ex. ř.) vyhověl návrhu povinného a exekuci zrušil. Vyhovění návrhu nebylo na závadu, jak míní stěžovatel, že dlužník své tvrzení o zaplacení vymáhané pohledávky nijak nedoložil. Rekursnímu soudu stačilo, že se stěžovatel v dané mu lhůtě nevyjádřil a tudíž podle upozornění ve výzvě s návrhem souhlasil.

Čís. 11818.

Ustanovení § 528 c. ř. s. platí i v řízení o odmítnutí soudce ve sporu.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, R I 499/32.)

Soud první stolice nevyhověl návrhu na odmítnutí senátu ve sporu, rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Dovolací rekurs s o u d p r v é stolice odmítl a rekursní soud toto odmítací usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Soud první stolice odmítl podle § 528 c. ř. s. dovolací rekurs žalobců proti potvrzujícímu usnesení rekursního soudu. Rekursní soud nevyhověl rekursu žalobců proti tomuto odmítnutí. Jejich dovolací rekurs jest nepřipustný podle téhož § 528 c. ř. s. Nesejde na tom, že jde o odmítnutí soudců ve sporu a že příslušné řízení (§§ 19 až 25 j. n.) není součástí sporu, neboť v souzeném případě dal žalobcům podnět k odmítnutí soudců zahájený spor civilní a předpis § 24 j. n. nemá ustanovení o opravných prostředcích, takže tu platí ustanovení civilního řádu soudního o rekursech (§ 514 a další), tudíž také předpis § 528 c. ř. s., nikoli předpisy o rekursu v řízení mimosporném, jak se stěžovatelé snaží doložit. Doslov § 528 c. ř. s. jest všeobecný a nečiní rozdílu, zda bylo před rozhodnutím projednáváno se stranami a zda jde o řízení, jež má ráz oficiosní (sr. rozhodnutí čis. 11.240 sb. n. s.). Nepřipustný dovolací rekurs musil býti odmítnut podle § 526 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 11819.

Mezitimmím určovacím návrhem (§ 236 c. ř. s.), by bylo zjištěno, »že se žalobci vyplácí zvláštní úplata za polní stráž«, jest se domáháno vpravdě jen zjištění určité skutkové okolnosti.